

K a p i t e l V I I.

§ 66 (= grdl. 1920, § 73). Folkekirkeens forfatning ordnes ved lov.

Ved 1. behandling i folketinget mindede *Fibiger* (KF) om, at der under grundlovsforhandlingerne i 1938—39 var opnået enighed mellem socialdemokraterne, de konservative og de radikale om to tilføjelser til denne paragraf. Den ene gik ud på, at ændringer vedrørende *kirkeens indre forhold* kun kunne gennemføres, efter at der var ført forhandlinger med biskopperne derom, den anden bestemte, at *de til folkekirkeens brug henlagte midler* kun måtte anvendes til kirkelige formål — til den sidste tilføjelse havde også venstre sluttet sig. Det havde derfor forbavset *Fibiger*, at det foreliggende forslag ikke indeholdt tilsvarende bestemmelser, der blot ville være en grundlovsfæstelse af mangeårig praksis, og han gik ud fra, at deres optagelse i grundloven ville være en let sag og vække megen tilfredshed i kirkefolket. I betænkningen fra folketingets udvalg oplyste imidlertid et *mindretal*, bestående af udvalgets konservative medlemmer, at mindretallet i udvalget havde stillet forslag om følgende tilføjelser til § 66: „Ændringer i kirkeens indre forhold kan kun gennemføres med tilslutning fra landets biskopper og repræsentanter for menighedsrådene. — De til folkekirken henlagte midler såvel som de den tilgående værdier må ikke finde anvendelse til andre formål end sådanne, hvortil de er tilvejebragt“, men at man ikke fra anden side i udvalget havde kunnet tiltræde dette. Mindretallet ønskede derfor at udtale som sin opfattelse, at „det ville være en betryggelse for kirken, at man grundlovsfæstede disse bestemmelser, der gennem lang tid har været praksis“. — *Lisbet Hindsgaul* (KF) rejste sagen påny i landstinget (l. 567), hvor *Stegger Nielsen* (V) gjorde rede for venstres principielle syn på de foreslåede ændringer og for partiets stilling i den foreliggende situation (l. 568).

§ 67 (= grdl. 1920, § 74). Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.

§ 68 (= grdl. 1920, § 75). Ingen er pligtig at yde personlige bidrag til nogen anden gudsdyrkelse end den, som er hans egen.

§ 69 (= grdl. 1920, § 76). De fra folkekirken afvigende trossamfunds forhold ordnes nærmere ved lov.

§ 70. Ingen kan på grund af sin trosbekendelse eller afstamning berøves adgang til den fulde nydelse af borgerlige